

ved privat Initiativ af de almindelige Importører. Vi ansaa Foderstofcentralen for at være en lignende Opfindelse, om den stammede fra samme Kilde, vidste vi ikke rigtig, vi kendte ikke Grunden til, at den skulde oprettes, men vi vidste, at fik vi den først, blev vi ikke af med den igen, saa længe Husmandsforeningernes Repræsentanter vilde holde paa den. Naar der stod saa stærke Kræfter bagved, som ønskede den opretholdt, var vi ikke trygge i saa Henseende, derfor stillede vi som Betingelse, at den skulde ophøre, naar Fler-tallet var imod at fortsætte. Ellers vilde det gaa, som det altid gaar i det staaende Landbrugsudvalg: at Mindretallets Indstilling vilde blive fulgt. Vi anser nemlig ogsaa paa dette Omraade det private Initiativ for at være det, som bedst er i Stand til at løse Opgaven.

Jeg vender mig nu til Indenrigsministeren. Det, der i Gaar vakte mest Opsigt, var formentlig den Meddelelse, Venstres Ordfører, det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen), gav om, at § 11 i Loven maatte ændres, fordi Landboforeningernes Repræsentanter i det staaende Landbrugsudvalg samt Landstingsmand Døcker og Taleren, det ærede Medlem fra Bjerre, de to Medlemmer, som Indenrigsministeren selv havde sat ind i Kommissionen, havde meldt sig fra, meldt sig ud af det staaende Landbrugsudvalg og vilde ikke tage Del i Administrationen af den foreslaaede Kornlov. Overfor dette og overfor Udtalelser af den højtærede Indenrigsminister vil det være nyttigt at kaste et Blik tilbage paa denne Sags Forhistorie. Det er jo kendt, at efter at Indenrigsministeren efter Krigens Udbrud i 1914 havde faaet sin store Magt i Henhold til Loven af 7. August, iværksatte han en Administration, der fremkaldte megen Utilfredshed indenfor Landbruget, en Utilfredshed, der bevirkede, at man i Foraaret 1915 maatte gaa til den bekendte Ombytning af Rug med Majs ud fra det samme Princip, som vi hævder nu, at naar der er Foderkorn i Landet, har Landboerne retmæssigt Krav paa at faa deres Brødkorn ombyttet med saadant Foderkorn. Det blev gennemført den Gang som Følge af den Utilfredshed, Ministerens Administration havde vakt. Det førte igen til, at man brugte den Fremgangsmaade, som man siden fortsatte med, at indkalde tilfældige Mænd til Forhandling oppe i Ministeriet om de forskellige Sager, Mænd, som ikke havde Mandat af deres Organisationer til at forhandle eller træffe Afgø-

relse. Det uheldige herved førte saa til Oprettelsen af Landbrugsraadet af 30. August 1915, i hvilket alle 4 Organisationer, Landboforeningerne, Husmandsforeningerne, Andelsorganisationen og Landhusholdningsselskabet, blev repræsenteret ved hver to Mænd; der var altsaa 8 Medlemmer i alt. Dette Landbrugsraads Medlemmer arbejdede godt sammen og enedes om de allerfleste Sager, men den højtærede Indenrigsministers Bevaagenhed fik dette Raad aldrig. Hvad det nu kom af, ved jeg ikke; der var maaske forskellige Grunde. Landbrugsraadet havde i den Skrivelse, hvorved det blev nedsat, faaet Ret til at stille Forslag og udtale sig om forskellige Anliggender, og den Ret benyttede vi til at paatale mange Ting. Vi klagede gentagne Gange over den mangelfulde Kød- og Flæskontrol. Det førte ikke til noget, vi fik aldrig Svar paa disse Henvendelser. Det har siden vist sig, hvor berettigede de var, idet den ene Mislighed i saa Henseende er afsløret efter den anden. Jeg vil kun nævne en bestemt Ting, vi gentagne Gange klagede over, nemlig at der ikke blev sat Maksimalpris paa Mel. Vi fik ret hurtigt Maksimalpris paa Korn, og Landbrugsraadet klagede Gang paa Gang over, at der ikke kom Maksimalpris paa Mel, og at det derfor ikke kom Befolkningen til gode, at der var Maksimalpris paa Korn. Forskellen gik i Møllernes Lommer. Ikke saa længe efter, at vi havde gentaget denne Klage, skete Katastrofen for Landbrugsraadet. Vi havde i Raadet været enige — og det var enstemmigt, Husmandsforeningernes Repræsentanter var overhovedet med til alt dette — om at give Offentligheden Meddelelse om vort Arbejde og om de Sager, vi havde haft til Forhandling, og det blev ogsaa lejlighedsvis meddelt, at vi havde spurgt om den ene eller den anden Ting mange Gange, men intet Svar faaet. Men dette, at Husmandsforeningernes Repræsentanter gjorde fælles Sag med os andre, enedes sagligt med os om de Forslag, vi behandlede, og gik med til at ville have Indseende med Ministerens Administration, faldt hverken sammen med Indenrigsministerens Tykke eller hans og det ærede Medlem fra Lejres (N. Frederiksen) Politik: at det hele skulde dirigeres fra den overordentlige Kommission. Det maatte paa ingen Maade være saaledes, at Landbrugsraadet kunde tage Stilling paa egen Haand uden i Forstaaelse med og med Tilladelse fra Kommissionen. Men det slog jo ikke til. Kommissionen stod